DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, dnia 1 marca 1946 r. Nr. 4

Treść:

49

DEKRET

z dnia 22 grudnia 1945 r.

o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 roku o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Zakazuje się uboju zarówno dla celów przemysłowo-aprowizacyjnych, jak i dla celów własnego gospodarstwa domowego:

1) krów, buhai, koni, owiec i trzody chlewnej, zapisanych do ksiąg hodowlanych,
2) przychówku pochodzącego od zwierząt wymienionych w pkt 1),
3) przychówku płci żeńskiej,
4) krów poniżej lat 10, buhai i knurów zakwalifikowanych przez hodowlane komisje kwalifikacyjne,
5) świń poniżej 80 kg żywej wagi oraz macior nadających się do chowu,
6) owiec-matek w wieku poniżej lat 4 oraz przychówku płci żeńskiej.

Art. 2. Spod działania przepisu art. 1 wyłącza się:

1) zwierzęta nie nadające się do chowu, wybrakowane na podstawie orzeczeń powiatowych urzędów ziemskich w porozumieniu z izbami rolniczymi, z udziałem przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej;
2) zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności w rozumieniu art. 2 lit. c) pkt 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454) oraz zwierzęta podlegające zabiciu z urzędu w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673).

Art. 3. (1) Właściciele zwierząt wymienionych w art. 1, podlegających zakazowi uboju, mogą je odsprzedawać do hodowli innym rolnikom za pośrednictwem powiatowych urzędów ziemskich w porozumieniu z izbami rolniczymi i powiatowym Związkiem Samopomocy Chłopskiej.

(2) Sprzedaż zwierząt zapisanych do ksiąg hodowlanych w sposób wyżej ustalony zwalnia pierwszego właściciela-sprzedawcę od świadczeń rzeczowych mięsa w wysokości wagi sprzedanej sztuki.

Art. 4. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu ustali:

1) sposób i warunki nabywania przez rolników zwierząt wymienionych w art. 1 niniejszego dekretu;
2) sposób i kryteria oceny zwierząt nie nadających się do chowu;
3) sposób i tryb kontroli wypadków uboju z konieczności i zabicia z urzędu.

Art. 5. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego dekretu lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 zł, albo jednej z tych kar.

Równocześnie orzeka się przepadek mięsa i przetworów pochodzących z zakazanego uboju (art. 1). Przedmioty skonfiskowane przekazuje się na cele świadczeń rzeczowych.

Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Administracji Publicznej.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Alfred Jaroszewicz

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Dz. U. R. P. z dn. 29.I 46 r. Nr. 2, poz. 12).

50

ZARZĄDZENIE

MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU wydane w porozumieniu z MINISTREM ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 1 lutego 1946 r.

o premiowaniu obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym w sezonie wiosennym 1946 r.

Na podstawie art. 1, 2, 46 i 66 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) i §§ 11 i 14 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1945 r. o obowiązku świadczeń rzeczowych na rok gosp. 1945/46 (Dz. Sw. Rzecz. Nr 9, poz. 27) oraz § 26 Zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 31 marca 1945 r. o obowiązku świadczeń rzeczowych zbóż, ziemniaków, oleistych, strączkowych i słomy na rok gosp. 1945/46 (Dz. Sw. Rzecz. Nr 9, poz. 28), zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Dostawy kwalifikowanych zbóż jarych, strączkowych, oleistych jarych i sadzeniaków ziemniaczanych, w roku gosp. 1945/46 z tytułu obowiązku świadczeń rzeczowych, zalicza się producentowi:

za dostarczone	100 kg elity	132 kg
„ „	100 kg oryginałów . . .	122 „
„ „	100 kg I-szych odsiewów	115 „
„ „	100 kg dal. odsiewów . .	110 „

2) Producent otrzymuje zapłatę i premie wg ilości zaliczonej zgodnie z ustępem 1 na świadczenia, oraz dodatek kwalifikacyjny, ustalony w § 5 zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 27 czerwca 1945 roku o obrocie materiałem siewnym na rok gosp. 1945/46 (Dz. Św. Rzecz. Nr 15, poz. 40).

3) Premie w gotówce przewidziane zarządzeniem Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 12 grudnia 1945 r. (Dz. Św. Rzecz. Nr 26, poz. 82) wypłaca się jedynie przy dostawach kwalifikowanych zbóż jarych (żyto, pszenica, jęczmień i owies).

4) Dla kwalifikowanych sadzeniaków ziemniaczanych premia gotówkowa wynosi 70 zł od każdych 100 kg zaliczonych na poczet świadczeń rzeczowych ziemniaków i wypłacana jest z funduszów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. 1) Przy dostawach ponad wyznaczony obowiązek świadczeń rzeczowych, albo przez producentów, na których nie ciąży obowiązek świadczeń rzeczowych, producent otrzymuje za 100 kg dostarczonego kwalifikowanego ziarna siewnego lub sadzeniaków ziemniaczanych, 100 kg ziarna konsumcyjnego tego samego gatunku lub ziemniaków przy dostawach sadzeniaków ziemniaczanych oraz premie:

1. przy odstawie zbóż jarych	
przy elitach	zł 350.—
„ oryginałach	„ 250.—
„ I-szych odsiewach . . .	„ 150.—
„ dalszych odsiewach . . .	„ 100.—
2. przy odstawie strączkowych i oleistych jarych	
przy elitach i oryginałach . .	„ 350.—
„ odsiewach	„ 200.—
3. przy ziemniakach	
przy elitach	„ 70.—
„ oryginałach	„ 50.—
„ I-szych odsiewach . . .	„ 30.—
„ dalszych odsiewach . .	„ 20.—

2) Przy premiowaniu dostaw określonych niniejszym §, nie wolno stosować żadnych innych premii i dodatków przewidzianych przy dostawach świadczeń rzeczowych (§ 1).

§ 3. Wydawanie zboża konsumcyjnego w zamian za materiał kwalifikowany gospodarstwom, które nie wywiązały się z obowiązku świadczeń rzeczowych jest niedopuszczalne. Dotyczy to również majątków państwowych.

Za zboża kwalifikowane wysiane we własnym gospodarstwie nie wypłaca się premii. Dotyczy to wszystkich akcji wewnętrznych, majątków państwowych, zakładów naukowych, lub innych instytucji.

§ 4. Przyjmowanie zboża i ziemniaków kwalifikowanych może nastąpić jedynie do wysokości wymienionej w zaświadczeniu kwalifikacyjnym, przy czym zaświadczenie pozostaje w miejscu skupu jako dowód.

Partie zbóż jarych, pochodzących z małych gospodarstw i nieprzekraczające 25 q będą przyjmowane na podstawie zaświadczenia tymczasowej kwalifikacji, oraz nie podlegają obowiązkowi badań laboratoryjnych.

§ 5. Hodowcy otrzymują tytułem licencji przy rozprowadzaniu elit, oryginałów zł 60 od 100 kg zbóż jarych, strączkowych i oleistych jarych, a przy ziemniakach elitach i oryginałach zł 10 od 100 kg. Znosi się dodatek dla hodowców przy odsiewach.

Sumy, przypadające hodowcom dolicza firma rozprowadzająca do cen sprzedaży materiału

siewnego i po zakończeniu akcji przekazuje firmom hodowlanym. Za materiał siewny wysłany na ziemie odzyskane opłaty licencyjne będą opłacone z funduszów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Licencja dla hodowców obowiązuje zarówno przy dostawach w ramach obowiązkowych świadczeń rzeczowych, jak i ponad świadczenia.

§ 6. Przy ujęciu zboża siewnego ustala się marżę zysków dla firm rozprowadzających w wysokości normalnej marży zysku, przewidzianej w obrotach między Ministerstwem Aprowizacji i Handlu, a „Społem" Zw. Gosp. Spółdz. R. P.

Za rozprowadzenie materiału siewnego, firmy rozprowadzające otrzymują od 100 kg nasion zbóż, strączkowych i oleistych jarych zł 30.—, a od 100 kg ziemniaków zł 10.—, które to sumy dolicza się do ceny sprzedażnej nasion i ziemniaków.

W wypadku darmowego rozdawnictwa kwalifikowanego materiału siewnego lub rozprowadzenia na skrypty dłużne, koszty pokrywa się z Funduszu Państwowej Rezerwy Siewnej na rok 1946 i za rozprowadzenie płaci Główny Pełnomocnik do Akcji Siewnej wg. ustalonych w ogólnej umowie między Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, a „Społem" warunków.

§ 7. Nabywca kwalifikowanych zbóż, strączkowych i oleistych jarych w myśl § 25 Instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 1 września 1945 r. (Dz. U. M. A. i H. Nr. 9, poz. 47) o obrocie materiałem siewnym, obowiązani są do zwrotu w naturze 75 kg przy elitach i oryginałach, a 90 kg przy odsiewach, oraz płacę za 100 kg:

jęczmienia, żyta jarego i owsa	
przy elitach	zł 140.—
„ oryginałach	„ 134.—
pszenicy jarej	
przy elitach	„ 160.—
„ oryginałach	„ 150.—

Ceny sprzedażne dla kwalifikowanych nasion roślin strączkowych i oleistych jarych, ustala się przez doliczenie do ceny zakupu (§ 5 zarządzenia z dnia 27 czerwca 1945 r. Dz. Św. Rzecz. Nr 15, poz. 40) marży zysku dla firm rozprowadzających tj. zł 30.— oraz zł 60.— przy elitach i oryginałach tytułem opłaty dla hodowcy od 100 kg.

Za zboże konsumcyjne, dostarczone na wymianę firma rozprowadzająca płaci ceny sztywne bez premii i dodatków przewidzianych przy dostawach świadczeń rzeczowych.

Nabywcy kwalifikowanych ziemniaków, elit i oryginałów płacą za 100 kg sadzeniaków ziemniaczanych zł 235.—, z czego zł 10.— przeznaczone jest dla hodowców, zł 25.— dla firmy rozprowadzającej i zł 200.— dla Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, bez obowiązku zwrotu materiału konsumcyjnego.

§ 8. Całkowita ilość ujętych odsiewów zbóż, strączkowych i oleistych jarych oraz sadzeniaków ziemniaczanych w granicach Państwa z przed roku 1939 stanowi materiał siewny, przeznaczony na ziemie odzyskane i nie wolno odsiewów rozprowadzać na miejscach skupu.

Elity i oryginały nie rozprowadzone na umowy plantacyjne przy zbożach strączkowych i oleistych jarych do dnia 20 marca 1946 r., a sadzeniaki ziemniaczane, również elity i oryginały, do dnia 20 kwietnia 1946 r. zostaną przeznaczone także do wysyłki na ziemie odzyskane w ramach państwowej rezerwy siewnej.

§ 9. Przyjmowanie kwalifikowanych zbóż, strączkowych i oleistych jarych kończy się z dniem 15 kwietnia 1946 r., a kwalifikowanych sadzeniaków ziemniaczanych 30 kwietnia 1946 r. Natomiast premie pieniężne przewidziane zarządzeniem Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 12 grudnia 1945 r. (Dz. Św. Rzecz. Nr 26, poz. 82) wygasają w terminie określonym w § 3 powołanego zarządzenia, za wyjątkiem premii za ziemniaki.

§ 10. Rozrachunki pieniężne z tytułu premiowania obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym przedstawi Zw. Gosp. Spółdz. R. P. „Społem" do dnia 1 czerwca 1946 r. Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, które pokryje je do wysokości zł 80 milionów.

O sposobach rozprowadzenia, rozrachunków i kontroli w/w. kredytów zostanie wydana przez Ministra Roln. i R. R. w porozumieniu z Ministrem Aprow. i Handlu osobna instrukcja.

Rozrachunki ilościowe z obrotu materiałem siewnym muszą być przedstawione do dnia 1 czerwca 1946 r. Ministerstwu Apr. i Handlu wg zasad ustalonych osobną instrukcją Ministra Apr. i Handlu.

§ 11. Przepisy zarządzenia Ministra Apr. i Handlu z dnia 27 czerwca 1945 r. (Dz. Św. Rzecz. Nr 15, poz. 40), instrukcji z dnia 1 września 1945 r. (Dz. U. Min. Apr. i H. Nr 9, poz. 47) i zarządzenia Ministra Apr. i Handlu z dnia 1 września 1945 r. (Dz. U. Min. Apr. i H. Nr 10, poz. 48) pozostają nadal w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od 1 lutego 1946 r.

Minister Aprowizacji i Handlu:

J. Sztachelski

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 maja 1945 r.

w sprawie zakresu działania Urzędów Wodno-Melioracyjnych.

W związku z dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 15. VIII. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 2/44, poz. 4) i nawiązując do pisma okólnego Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19. III. 1936 r. Nr BP. XI.—3/5 (Dz. U. Min. Roln. i R. R. Nr 4/36) w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej zarządzam podział kompetencji władz wodnych w I instancji, z zakresu administracji Rolnictwa i Reform Rolnych, pomiędzy Starostwami i Urzędami Wodno-Melioracyjnymi.

W kompetencji Starostw pozostają nadal sprawy wodno-prawne, załatwiane do czasu okupacji przez referaty administracyjno-prawne, do Urzędów Wodno-Melioracyjnych przechodzą sprawy załatwiane przed okupacją przez referaty melioracyjne w Starostwach.

W związku z powyższym Urzędy Wodno-Melioracyjne obejmują swą działalnością następujące kategorie spraw:

a) sprawy wodno-administracyjne, a w szczególności:
   1) udzielanie opinii fachowej w sprawach pozwoleń wodno-prawnych i w sprawach spółek wodnych oraz związków wałowych,
   2) udział w dochodzeniach wodno-prawnych w charakterze rzeczoznawcy technicznego,
   3) projektowanie tekstu wpisów do ksiąg wodnych,
   4) nadzór nad gospodarką finansową spółek wodnych i związków wałowych w sprawach wodno-melioracyjnych, oraz udział w kontroli nad gospodarką finansową samorządu w sprawach wodno-melioracyjnych, wykonywanej przez powiatową władzę administracji ogólnej,
   5) projektowanie znaków wodnych i współudział w kontroli urządzeń wodnych przy zakładach piętrzących,
   6) kontrola nad przestrzeganiem wykonania orzeczeń władzy wodnej w sprawach wodno-administracyjnych, podlegających zakresowi działania Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych,

b) sprawy melioracji podstawowych, a w szczególności:
   1) przygotowywanie materiałów do preliminarzy budżetowych i planów prac,
   2) prowadzenie robót zleconych przez wydziały wodno-melioracyjne we własnym zarządzie, kontrola robót prowadzonych przez samorządy, spółki wodne i związki wałowe,
   3) opracowywanie projektów melioracji podstawowych (zdjęcia, studia), zleconych przez Wydziały Melioracyjne,
   4) przygotowywanie materiałów do ustalenia i rozkładu udziałów, przypadających na samorządy, spółki wodne i związki wałowe,

c) sprawy melioracji na obszarach objętych przebudową ustroju rolnego, a w szczególności:
   1) przygotowywanie materiałów do preliminarzy budżetowych i planów prac melioracyjnych i hydrotechnicznych,
   2) przeprowadzanie ekspertyz melioracyjnych,
   3) wykonywanie studiów oraz opracowywanie projektów we własnym zarządzie oraz kontrola prac, wykonywanych przez przedsiębiorców,
   4) przedstawianie projektów stronom, oraz osobom zainteresowanym,
   5) organizowanie i wykonywanie robót we własnym zarządzie oraz kontrola robót wykonywanych przez przedsiębiorców,
   6) sprawy odbioru robót,
   7) przygotowywanie materiałów do wymiaru opłat za prace melioracyjne i hydrotechniczne,

d) sprawy konserwacji melioracji, a w szczególności:
   1) kontrola stanu utrzymania wykonanych budowli i urządzeń,
   2) zarządzenia w sprawie przeprowadzania należytej konserwacji i czuwania nad wykonaniem tych zarządzeń,

e) sprawy popierania melioracji wodnych, a w szczególności:
   1) zbieranie materiałów do opracowania ogólnego planu melioracyjnego dla powiatu,
   2) badanie w terenie i opiniowanie projektów melioracyjnych opracowanych dla samorządów i spółek wodnych,

3) organizowanie służby wodno-melioracyjnej,
4) ewidencja wykonanych i wykonywanych robót melioracyjnych, podejmowanych przez Państwo, samorządy, spółki wodne (związki wałowe) itp. na terenie powiatu,

f) sprawy archiwalne i składnicy instrumentów melioracyjnych, a w szczególności:

1) prowadzenie archiwum akt postępowania technicznego oraz projektów melioracyjnych,
2) zaopatrywanie personelu w instrumenty i przybory melioracyjne,
3) ewidencja instrumentów, przyborów i inwentarzy melioracyjnych.

w/z Minister:
St. Bieniek

52

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 lutego 1946 r.

w sprawie szczepienia przeciwróżycowego u świń.

Szczepienia przeciwróżycowe szczepionką formolową według Murońcewa, przeprowadzone na terenie kraju w 1945 roku, jak wynika z przedłożonych przez Urzędy Wojewódzkie sprawozdań, nie dały zadawalających wyników, a to głównie z powodu trudności zastosowania w terenie wszystkich wymaganych przy tych szczepieniach przepisów instrukcji.

W związku z tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zezwala na przeprowadzenie w roku bieżącym szczepień ochronnych przeciwróżycowych metodą czynno-bierną na terenie całego kraju. Szczepienia te winny być zorganizowane planowo. W tym celu Urzędy Wojewódzkie wydadzą bezzwłocznie polecenie, aby powiatowi lekarze wet. po porozumieniu się z samorządami powiatowymi i gminnymi, Związkiem Samopomocy Chłopskiej itp. opracowali i przedłożyli plan szczepień na terenie całego powiatu. W planie tym należy ująć:

1. termin rozpoczęcia szczepień,
2. ilość miejscowości zgłoszonych do szczepień,
3. ilość świń zgłoszonych do szczepień w danych miejscowościach,
4. daty szczepień w tych miejscowościach.

Do akcji szczepień należy wciągnąć konieczną ilość lekarzy wet. rejonowych, obwodowych i innych.

Szczepienia te winny być przeprowadzone zgodnie z przepisami § 380 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 9. I. 1928 (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167).

W zagrodach zapowietrzonych różycą świń należy ograniczyć się do szczepienia tylko surowicą. W miejscowościach zapowietrzonych pomorem świń, szczepienia winien przeprowadzać wyłącznie powiatowy lekarz wet. przy zachowaniu wszelkich środków ostrożności. Do każdego szczepienia należy używać igły wyjałowionej przez zagotowanie.

Równocześnie Ministerstwo poleca, aby powiatowi lekarze wet. prowadzili ewidencję przydzielonej i zużytej surowicy, zgodnie z wykazami przedłożonymi im przez lekarzy wet. odnośnie miejscowości i ilości zaszczepionych świń. Urzędy Wojewódzkie winny przeprowadzać w tym kierunku kontrolę.

Opłatę za szczepione pojedyncze sztuki, zależnie od wagi zwierzęcia, przy szczepieniach masowych, wyznaczy Urząd Wojewódzki. Opłata ta w żadnym wypadku nie może przekraczać kwoty zł 100.— od sztuki o najwyższej wadze, łącznie z kosztem surowicy i kultury.

Urzędy Wojewódzkie na podstawie danych przedłożonych przez powiatowych lekarzy wet. i rozpatrzeniu ich pod względem merytorycznym, wystąpią natychmiast do Ministerstwa o przydział ściśle określonej ilości surowicy i kultury. Ministerstwo zaznacza, że do szczepień tych na teren całego kraju, będzie w możności dostarczyć Urzędom Wojewódzkim łącznie 3000 l. surowicy do 1. V. rb. Dalsze ilości surowicy będą dostarczone w miarę produkcji. Cena surowicy do szczepień ochronnych wynosić będzie zł 29.25.—, płatna przy odbiorze. Zamówiona surowica będzie dostarczona Urzędom Wojewódzkim przez Spółdzielnię lekarzy wet. R. P. Ministerstwo zezwala Urzędom Wojewódzkim na wykupienie do 30 l. surowicy z pierwszej przydzielonej ilości, z kredytów Dz. II, § 19, z tym, że wydatkowana kwota zostanie zwrócona w terminie do jednego miesiąca, po wpłaceniu należności przez powiatowych lekarzy wet. Niezależnie od tego, lekarze wet., którzy będą przeprowadzać szczepienia, powinni wpłacać do Urzędów Wojewódzkich przez powiatowych lekarzy wet. zaliczkowo odpowiednie kwoty na mającą im być przydzieloną surowicę.

Z uwagi na trudności finansowe, jakie mogą powstać przy wprowadzeniu w teren surowicy,

wartości około 9 milionów zł. Ministerstwo prosi o spowodowanie wykorzystania czasowej zwrotnej pomocy finansowej ze strony Wydziałów Powiatowych, zarządów gminnych, Związku Samopomocy Chłopskiej i innych instytucji zainteresowanych w zwalczaniu różycy świń.

Poza szczepieniami czynno-biernymi Ministerstwo zezwala na prowadzenie dalszej akcji szczepiennej szczepionką formolową na ściśle określonych obszarach (rejonach) przy zachowaniu wszystkich przepisów i instrukcji dotyczących tych szczepień wydanych przez Ministerstwo (z dn. 30. V. 45 r. Nr Wet/2/a/4/1096). Szczepienia te winny nosić charakter doświadczalny i pozostawać pod kierunkiem i nadzorem Urzędu Wojewódzkiego.

Sprawozdanie z przeprowadzonych szczepień Urzędy Wojewódzkie przedłożą Ministerstwu do 1. VIII. 1946 r.

Minister:

St. Mikołajczyk

53

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 9 lutego 1946 r.

w sprawie szczepienia przeciwwąglikowego.

Zgodnie z przedłożonymi wnioskami przez Urzędy Wojewódzkie w sprawie przeprowadzenia ochronnych szczepień przeciwwąglikowych w miejscowościach, w których wąglik występuje stacjonarnie — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza przeprowadzenie tych szczepień na koszt Skarbu Państwa metodą wśródskórną.

W miejscowościach, w których bydło i konie pasą się na wspólnych pastwiskach należy poddać szczepieniu ochronnemu całe pogłowie bydła i koni, niezależnie od tego, czy wypadki miały charakter sporadyczny, czy też wąglik występuje stacjonarnie. Szczepienia te winny być zakończone przed wypędzeniem zwierząt na pastwiska.

Przy przeprowadzaniu szczepień należy stosować się ściśle do przepisów instrukcji, dołączonej przez Państwowy Instytut Weterynaryjny przy przesyłce materiału szczepiennego.

Zaszczepione zwierzęta winny być poddane 8-dniowej obserwacji, zgodnie z przepisami § 193 Rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z 9. I. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167.

Urzędy Wojewódzkie zapotrzebują potrzebną ilość materiału szczepiennego, z uwzględnieniem również surowicy do szczepień leczniczych na wypadek zachorowania zwierząt w następstwie szczepień w Państwowym Instytucie Weterynaryjnym w Puławach, za pośrednictwem najbliższego Oddziału „Składnicy Weterynaryjnej", która zajmie się rozprowadzeniem materiału szczepiennego.

Lekarzy weterynaryjnych, którzy dotychczas nie przeprowadzali szczepień metodą wśródskórną należy uprzednio przeszkolić.

Szczepienia winny pozostawać pod nadzorem Urzędu Wojewódzkiego — Wydziału Weterynarii.

Z przeprowadzonych szczepień należy przedłożyć sprawozdanie Ministerstwu do dnia 1 lipca b. r.

w/z Minister:

St. Bieniek

54

OKÓLNIK Nr. 1

z dnia 2 stycznia 1946 r.

w sprawie diet członkom Komisyj Ziemskich.

W działalności Komisyj Ziemskich, powołanych przez Wojewódzkie i Powiatowe Rady na skutek zarządzenia Nr 7 Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 20 sierpnia 1945 r. w sprawie powołania Wojewódzkich i Powiatowych Komisyj Ziemskich, należy rozróżnić dwa rodzaje ich działalności, a mianowicie działalność w zakresie obowiązków nałożonych na nie art. 3 Dekretu z dn. 15 sierpnia 1944 r. o organizacji Wojewódzkich i Powiatowych Urzędów i Komisyj Ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 4), a więc działalność społeczna, jako czynnika społecznego, sprawującego kontrolę społeczną z ramienia Rad Narodowych w sprawach

dotyczących rolnictwa i reform rolnych, oraz działalność w zakresie spraw zleconych im do załatwienia przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, a więc działalność z urzędu, w której zainteresowane jest bezpośrednio Ministerstwo (vide: zarządzenia 1) z dn. 21 sierpnia 1945 r. Nr 3198/UR/P/I w sprawie odwołania Pełnomocników dla spraw reformy rolnej i przekazania ich czynności Komisjom i Urzędom Ziemskim, 2) z dn. 17 października 1945 r. Nr 4814/UR/P/1 w sprawie podpisywania aktów nadawczych i 3) Nr 10 z dn. 8 września 1945 r. w sprawie uregulowania przydziału gruntów gospodarstw poniemieckich).

Wychodząc z tych założeń należy uznać, że koszty związane z działalnością Komisyj Ziemskich, wynikających z ich ustawowego obowiązku (kontrola społeczna), a więc i diety oraz zwrot kosztów podróży członkom tych Komisyj, ponoszą Rady Narodowe w wysokości i na zasadach obowiązujących Rady Narodowe w tym przedmiocie, zaś koszta związane z działalnością tych Komisyj w sprawach zleconych im do załatwienia przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych ponosi Ministerstwo z Państwowego Funduszu Ziemi.

Z tych względów Ministerstwo poleca przy załatwianiu przez Komisje Ziemskie spraw zleconych z zakresu przebudowy ustroju rolnego wypłacać członkom tych Komisyj za udział w posiedzeniach zwołanych z inicjatywy Prezesów W. U. Z., względnie Kierowników P. U. Z., diety w wysokości 225 zł dla członków Wojewódzkich Komisyj Ziemskich i 200 zł dla członków Powiatowych Komisyj Ziemskich, oraz wypłacać koszty podróży i diety za wyjazdy w teren w tejże wysokości i na zasadach obowiązujących przy regulowaniu tych spraw urzędnikom państwowym.

Niniejsze zarządzenie w dużej mierze obciąży P. F. Z. i tak znacznie obciążony wydatkami związanymi z przebudową ustroju rolnego, wobec czego w wydatkach na Komisje Ziemskie winne Urzędy Ziemskie powodować się, tak jak w inych wydatkach z Funduszów Państwowych, zasadę oszczędności, racjonalności i konieczności.

Z tych względów Prezesi W. U. Ziemskich i Kierownicy P. U. Z. winni zwoływać Komisje Ziemskie zasadniczo tylko wówczas, gdy mają zebraną dostateczną ilość spraw do poddania obradom, a to w celu, by obrady tych Komisyj nie były krótkotrwałe, zaś sprawy wnoszone na posiedzenie winny być należycie opracowane i referowane, by Komisje bez straty czasu, mogły łatwo zorientować się i ustosunkować się do rozpoznawanych spraw.

Również z tych samych względów i Komisje Ziemskie, gdy ich zdaniem zajdzie potrzeba zbadania sprawy na gruncie, winny delegować dla dokonania wizji lokalnej zasadniczo jednego członka, a tylko w wyjątkowych wypadkach więcej, ale nie więcej jak trzech.

Wypłaty należy uskuteczniać z Państwowego Funduszu Ziemi.

Niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1946 roku.

Minister:

St. Mikołajczyk

55

OKÓLNIK Nr. 2

z dnia 12 stycznia 1946 r.

w sprawie zakładania nowych osiedli w osadnictwie i na terenach parcelowanych, regulacji osiedli w toku scalenia oraz uregulowania siedlisk po repatriantach udających się do ZSRR i poniemieckich.

W trosce o należyte uporządkowanie osiedli wiejskich, do czasu uregulowania tego zagadnienia na drodze ustawowej, polecam przy parcelacjach, regulowaniu osiedli w toku scalenia, akcji osadniczej, oraz przy czynnościach przewidzianych zarządzeniem Nr. 9 z dnia 6 września 1945 r. w sprawie rozdysponowania i zagospodarowania gruntów po repatriantach udających się do ZSRR. i zarządzeniem Nr. 10 z dnia 8 września 1945 r. w sprawie uregulowania przydziału gruntów poniemieckich, aby były przewidziane odpowiednie obszary na założenie nowych osiedli, poszerzenie zbyt wąskich siedlisk, oraz na cele użyteczności publicznej.

W wypadku konieczności sporządzenia uproszczonego planu zabudowy, należy stosować się do instrukcji Nr. 1, przewidzianej zarządzeniem Ministra Odbudowy i Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 maja 1945 r. w sprawie odbudowy osiedli wiejskich, zniszczonych wskutek działań wojennych, przyczym czynności przewidziane dla Powiatowej Komisji Odbudowy i Powiatowego Komitetu Odbudowy przechodzą na Powiatowy Urząd Ziemski, który winien przy tych czynnościach współpracować ściśle z Powiatową Władzą Budowlaną.

Z reguły plany zabudowy należy sporządzać przy parcelacjach i scaleniach, w innych zaś wypadkach w miarę potrzeby.

Przy scaleniach ze względu na konieczność składania przez zainteresowanych deklaracji, zobowiązujących do przeniesienia budynków,

zmierzać na drodze akcji uświadamiającej do uzyskania stosownie niezbędnej ilości tych deklaracji, ażeby pozostałe we wsi stare siedliska można było poszerzyć conajmniej do 30 m.

W nowozakładanych osiedlach, o ile na to pozwalają warunki, szerokość siedliska winna być możliwie jak największa, jednak nie przekraczać 60 m.

W wypadkach, gdy zachodzą specjalne okoliczności, zobowiązania do przeniesienia budynków mogą przewidywać dłuższy okres od lat 3, jak na ogół dotychczas stosowano, oraz wynagrodzenie za korzystanie z placu w starym osiedlu musi być niezbyt obciążające, gdyż chodzi nietyle o szybkie opuszczenie starego siedliska, ile o stworzenie warunków dla regulacji osiedla.

Tereny pod nowe osiedla, poza warunkami wskazanymi w cytowanej instrukcji, należy możliwie tak obierać, ażeby za siedliskiem można było wydzielić częściowo użytki rolne. W razie takiego rozwiązania niekonieczne jest projektowanie drogi na tyłach siedlisk.

Tylna linia zabudowy w tym wypadku będzie jednocześnie granicą dla obliczenia powierzchni pod siedliskiem.

Granice poszczególnych działek siedliskowych, gdy teren tego wymaga, nie muszą być prostopadłe do ulicy, jednak kąt ich nachylenia do drogi powinien być większy od 60 stopni.

Obszar gruntów, obsługiwanych przez nowozałożony przysiółek, nie powinien przekraczać z zasady 200 ha, a ilość gospodarstw w takim przysiółku nie powinna być mniejsza od 10. Gdy nie zachodzi potrzeba sporządzania planu zabudowy, należy kierować się następującymi wskazówkami, dotyczącymi regulacji siedlisk:

a) jeżeli niektóre budynki w gospodarstwach poniemieckich lub porepatrianckich jako zbędne, przeznacza się do rozbiórki, to winny być one tak wybrane, aby wieś uległa odpowiedniemu rozluźnieniu i obszar poszczególnego siedliska wynosił conajmniej pół hektara,

b) jeżeli część gruntów poniemieckich, porepatrianckich, oraz przejętych od gospodarzy udających się na Ziemie Odzyskane, jest przeznaczona na upełnorolnienie gospodarstw karłowatych lub małorolnych, to zbędne siedliska, lecz odpowiadające wymogom p. a) należy przydzielać wraz z zabudowaniami właścicielom gospodarstw posiadającym wadliwe siedliska, a te zaś należy przeznaczyć na poszerzenie sąsiednich.

Przejmowanie wadliwych siedlisk, poza akcją scaleniową, na cele poszerzenia sąsiednich będzie uregulowane na drodze specjalnych przepisów, do tego czasu mogą one pozostać w użytkowaniu starych ich posiadaczy, przyczym ci ostatni złożą odpowiednią deklarację, że po uregulowaniu tytułu własności na przydzielone im nowe siedlisko, niezwłocznie plac stary przekażą Władzom Ziemskim.

Podkreślam konieczność zwracania uwagi na regulowanie siedlisk, chociażby doraźne, przy wszelkich pracach związanych z przebudową ustroju rolnego.

Minister:
St. Mikołajczyk

56

OKÓLNIK Nr. 3

z dnia 28 stycznia 1946 r.

w sprawie przydziału młynów repatriantom.

W uzupełnieniu zarządzenia z dnia 8.IX.45 r. (Dz. U. M. R. i R. R. Nr. 2, poz. 25) poleca się:

Repatriantom, którzy posiadają orzeczenia P. U. R. stwierdzające, że poza granicami wschodnimi Państwa (linia Curzona) pozostawili gospodarstwa rolne wraz z drobnym przemysłem rolnym — przydzielać w miarę możliwości podobne obiekty.

Przydział młynów repatriantom może mieć miejsce w granicach, przewidzianych przepisami o nacjonalizacji przemysłu, to jest młyny o zdolności przemiałowej do wysokości 15 ton na dobę.

Za podstawę zdolności przemiałowej należy przyjąć przepisy umieszczone w zarządzeniu Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 18 listopada 1945 r. (Dziennik Świadczeń Rzeczowych z dnia 31.XII.1945 r. Nr. 26, poz. 80).

Szacunek przydzielonych obiektów nastąpi na podstawie obowiązujących przepisów.

Minister:
St. Mikołajczyk

57

OKÓLNIK Nr. 4

z dnia 28 stycznia 1946 r.

w sprawie przydziału gruntów z reformy rolnej na cele regulacji rzek.

Ministerstwo Komunikacji (Departament Dróg Wodnych) zwróciło się o przeznaczenie, w związku z dokonywaną reformą rolną, na cele regulacji rzek i przekazanie Ministerstwu Komunikacji gruntów nadrzecznych nad obwałowanymi żeglownymi odcinkami rzek, położonych w międzywalu, tam zaś gdzie to nie dałoby się z jakichkolwiek powodów uskutecznić, gruntów o stosownej powierzchni, położonych w pobliżu rzek.

Grunty, o których mowa wyżej, niezbędne są Ministerstwu Komunikacji na założenie plantacji wiklinowych celem szybkiego wyprodukowania materiału faszynowego, potrzebnego do regulacji rzek, jak również do wydobywania kamienia łamanego, używanego na oskałowanie budowli regulacyjnych celem uodpornienia ich przeciw niszczącemu działaniu wód i lodów i celem utrzymania najkorzystniejszego dla żeglugi przekroju poprzecznego koryta rzeki.

Doceniając wielką doniosłość zagadnienia w dziedzinie regulacji rzek żeglownych w Polsce celem uzyskania dogodnych dróg wodnych, jakoteż zabezpieczenia gruntów nadbrzeżnych przed powodzią i zmywaniem brzegów, oraz mając na uwadze, że zarezerwowanie odpowiednich terenów na cel powyższy przewidziane jest w art. 1 część 2 punkt e Dekretu z dnia 6. IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych poleca jak najprzychylniej traktować zgłoszenia lokalnych organów Ministerstwa Komunikacji o przydział gruntów na cele regulacji rzek i współdziałać z nimi przy ustalaniu, jakie tereny z nieruchomości ziemskich, przejętych na cele reformy rolnej mogą być na omawiane potrzeby przekazane Ministerstwu Komunikacji.

Po zgłoszeniu następnie przez wspomniane organa konkretnych wniosków o przydział ustalonych terenów należy wystąpić do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych o wyłączenie tych terenów od parcelacji w trybie art. 15 cytowanego Dekretu oraz § 42 rozporządzenia wykonawczego z dn. 1 marca 1945 r. oraz o przekazanie ich Ministerstwu Komunikacji.

Ponadto należy wydać odnośne zarządzenia w tej sprawie Powiatowym Urzędom Ziemskim.

Minister:
St. Mikołajczyk

58

OKÓLNIK Nr. 5

z dnia 30 stycznia 1946 r.

w sprawie przeciwdziałania nieobsiewaniu gruntów z parcelacji, otrzymanych przez nowonabywców zasiewów oraz naruszeń art. 13 Dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

W związku z pismem Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego w Kielcach z dnia 30 października r. ub. L. dz. III-1c/1420/45 w sprawie obok przytoczonej Ministerstwo wyjaśnia i zarządza co następuje:

1. Stosownie do postanowień cz. 2 § 33 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. (Dz. U. R. P. poz. 51) dokument nadania ziemi stanowi tytuł własności nadanej działki i jest podstawą dla dokonania wpisu prawa własności w księgach hipotecznych.

Z tych względów z chwilą otrzymania przez nowonabywcę dokumentu nadania ziemi staje się on właścicielem przyznanej mu działki i jako taki może nią swobodnie dysponować poza ograniczeniami, przewidzianymi w art. 13 Dekretu P. K. W. N. z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. za 1945 r. poz. 13), oraz ograniczeniami, wprowadzonymi w stosunku do wszystkich posiadaczy gruntów przez inne akty ustawodawcze, jak dekret z dnia 30 marca 1945 r. o przymusowym zagospodarowaniu użytków rolnych (Dz. U.

R. P. Nr. 11, poz. 59). Dlatego też w wypadku nieobsiewania gruntów, nabywcy gospodarstw utworzonych na podstawie dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej winni być tak samo traktowani, jak i wszyscy inni posiadacze gruntów .

W związku ze zbliżającą się akcją orki i siewu wiosennego, Wojewódzkie Urzędy Ziemskie winny dopilnować, by przepisy powołanego wyżej dekretu o przymusowym zagospodarowaniu użytków rolnych znalazły jak najpełniejszą realizację. W sprawie tej należy porozumieć się z Wojewodą.

2. Jeżeli nabywcy zrzekli się nadanych im działek i zwrócili akty nadania, a przytym zabrali plony z nadzielonych im obsianych gruntów, ewentualnie także i przydzielony im inwentarz, należy wystąpić przeciwko nim za pośrednictwem Prokuratorii Generalnej, na drogę sądową o zwrot plonów i inwentarza lub ich równowartości. Na drogę sądową jednak nie należy występować, gdy nabywca, który zrzekł się działki i oddał dokument nadania ziemi udowodni, że otrzymał na terenach odzyskanych gospodarstwo (grunt) i gospodaruje na nim. W tym wypadku Powiatowy Urząd Ziemski winien tylko powiadomić właściwy Powiatowy Urząd Ziemski, na terenie którego otrzymał nabywca nowe gospodarstwo (grunt) o fakcie otrzymania i zabrania przez niego inwentarza, podając jednocześnie rodzaj i cenę (w wartości żyta) tego inwentarza, a powiadomiony P. U. Z. winien tą ceną obciążyć nowo otrzymane gospodarstwo na zasadach ogólnie w tym przedmiocie obowiązujących.

Przed wystąpieniem na drogę sądową, należy w tych wypadkach opierając się na przepisie art. 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, uchylić zwrócone akty nadania, oraz (w odpowiedniej części) decyzję o zatwierdzeniu projektu podziału ziemi i inwentarza, przewidzianą w § 29 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. Do uchylenia aktu nadania i wspomnianej decyzji powołany jest w tych wypadkach Komisarz Ziemski łącznie z Powiatową Komisją Ziemską, działającą w myśl zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 sierpnia 1945 r. Nr. 3198/UR/P/1 w charakterze pełnomocnika dla spraw reformy rolnej.

3. Dekret o przeprowadzeniu reformy rolnej, jak też i inne akty ustawodawcze, nie przewidują sankcyj na wypadek naruszenia przez nowonabywcę postanowień art. 13 tego Dekretu. Jest to luka ustawodawcza, która będzie w przyszłości usunięta. Do czasu zaś uregulowania tego zagadnienia na drodze ustawodawczej, Ministerstwo poleca, by w stosunku do parcelantów, którzy dysponują nabytymi gruntami wbrew postanowieniom cyt. art. 13, jak też i tych którzy opuścili nadane im działki, a nie zwrócili dokumentów nadania ziemi, Powiatowe Urzędy Ziemskie wstrzymały się z przepisaniem tytułów własności w księgach hipotecznych (gruntowych).

Wstrzymanie się z dokonaniem wpisu hipotecznego winno być jednak oparte w każdej sprawie o niezbite dowody zaistnienia wyżej przytoczonych faktów, t. j. naruszenia art. 13 i opuszczenia działki przez nowonabywcę i o opinię Powiatowej Komisji Ziemskiej.

Za działkę opuszczoną w rozumieniu niniejszego zarządzenia należy uważać działkę niezagospodarowaną i nieuprawianą osobiście przez nowonabywcę lub najbliższą jego rodzinę. W stosunku do działek niezagospodarowanych stosować należy zarządzenie podane wyżej w pkt. 1.

Minister:

St. Mikołajczyk

59

PISMO OKOLNE

z dnia 23 stycznia 1946 r.

w sprawie art. 15 Dekretu P. K. W. N. z dn. 6.IX.1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Tryb w przedmiocie dokonywania wyłączeń na podstawie art. 15 Dekretu P. K. W. N. z dn. 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. za 1945 r. Nr 3, poz. 13) został ustalony w § 42 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 1.III. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51).

Z przepisu wspomnianego § 42 wyraźnie wynika, że bez względu na to kto składa wniosek o wyłączenie nieruchomości ziemskiej z parcelacji i o jakim ona jest obszarze, wniosek ten Wojewódzki Urząd Ziemski winien przesłać do Ministerstwa wraz z opinią Wojewódzkiej Rady Narodowej, bez której to opinii, wobec wymogów wyżej wymienionego art. 15, nie może być powzięta przez Min. Rolnictwa i Reform

Rolnych decyzja o wyłączeniu i że uzyskanie opinii Wojewódzkiej Rady Narodowej w przedmiocie wniosku, należy do obowiązku Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego.

Pomimo tak wyraźnych postanowień omawianych przepisów i ich wymogów, Wojewódzkie Urzędy Ziemskie często nadsyłają do Ministerstwa wnioski o wyłączenie bez opinii Woj. Rady Narodowej, co oczywiście przewleka załatwienie wniosków.

W szczególności ma to miejsce gdy chodzi o drobne obiekty (np. dla Ministerstwa Leśnictwa pod leśnictwo lub nadleśnictwo, Leśnictwo dla szkół średnich ogólnokształcących itp.), aczkolwiek wyraźnym jest, że zapas ziemi uzyskany na podstawie art. 2 Dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej jest przeznaczony zasadniczo na parcelację (art. 1 cz. 2 lit. a, b i c tego Dekretu), t. j. na upełnorolnienie i tworzenie samodzielnych gospodarstw rolnych oraz ogrodniczo-warzywniczych i że inne przeznaczenie tego zapasu ziemi (art. 1 cz. 2 lit. d i e oraz art. 15 tego Dekretu) może być załatwione tylko w trybie art. 15 tegoż Dekretu, bądź postanowień Dekretu z dn. 12.VI.1945 r. o przeniesieniu własności resztówek majątków rozparcelowanych na Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 162).

Mając powyższe na uwadze, Ministerstwo poleca przy załatwianiu wniosków o wyłączenie nieruchomości ziemskich z parcelacji, ściśle stosować się do wymienionych przepisów, a wnioskodawców informować o trybie, w jakim są załatwiane te wnioski.

Niniejsze w niczym nie narusza postanowień § 44 i 45 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 1.III.1945 r. (Dz. U. R. P., poz. 51).

Jednocześnie Ministerstwo wyjaśnia, że wobec tego że stosownie do postanowień art. 15 Dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej w sprawie wyłączeń, na podstawie tego przepisu miarodajną jest tylko opinia Wojewódzkich Rad Narodowych, to niekonieczne jest, a nawet zbędne uzyskiwanie przez Wojewódzki Urząd Ziemski opinii w tym przedmiocie Komisji Ziemskich, gdyż to przewleka załatwienie wniosków o wyłączenie.

Dyrektor Departamentu:

A. Szczerba

60

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 stycznia 1946 r.

w sprawie § 28 instrukcji z dnia 1 marca 1945 r. o wykonaniu reformy rolnej

Jednym z naczelnych zadań państwowych jest sprawa zagospodarowania Ziem Odzyskanych.

Mając powyższe na uwadze oraz, że jednym z zadań reformy rolnej jest tworzenie silnych, zdrowych i zdolnych do produkcji gospodarstw, Ministerstwo w § 28 instrukcji o wykonaniu reformy rolnej z dnia 1 marca 1945 r. poleciło tworzyć nowe samodzielne gospodarstwa przy parcelacji dokonywanej na podstawie Dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej, tylko po upełnorolnieniu istniejących gospodarstw małorolnych i karłowatych.

Przy pospiesznym i terminowym przeprowadzeniu parcelacji postanowienia § 28 wyżej wymienionego nie zostały zrealizowane, co w konsekwencji odbiło się na sprawie zasiedlenia ziem odzyskanych, gdyż bezrolni zamiast być skierowanymi na nie, otrzymali samodzielne gospodarstwa, aczkolwiek upełnorolnienia nie dokonano, jak tego wymagał omawiany przepis.

Stwierdzając stan powyższy, Ministerstwo, chociaż akcja parcelacyjna została już prawie zakończona poleca, z uwagi na doniosłość spraw poruszonych w § 28, pod osobistą odpowiedzialnością Ob. Ob. Prezesów, by przepis ten w całej rozciągłości ściśle był wykonywany w obiektach, w których parcelacja jeszcze nie została zakończona.

Dyrektor Departamentu:

A. Szczerba

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50.
Referat Prasowy. Pokój 109. Cena zł. 15.

Drukarnia Państwowa Nr. 1. Tamka 3.